

ÁDÁM Gergő

Szappanmaradék

Amikor Bencét maszturbáláson kapta a nagymamája, arra kényszerítette a fiút, hogy kalapáccsal csapjon hármat a saját kezére. Az első ütés gyengére sikerült. Rozi mama ráförmedt a fiúra, hogy most kell erősnek lennie, különben bűnös marad az Úr szemében. Erre Bence valamivel erősebbet csapott a kezére, de Rozi mama még mindig nem volt elégedett. Elvette a fiútól a kalapáccsot, és mielőtt elránthatta volna a kezét, rávágott.

Bence ordítva zuhant a földre. A könnyei megállás nélkül folytak, az orrából takonybuborék nőtt és pukkant szét. Rozi odaguggolt mellé, hogy megvigasztalja, már nem kell félni az Úr haragjától, mert megbűnhődött. Talpra segítette a fiút, és beültette a karosszékekbe. Amikor Bence már nem sírt, bekötötte a kezét, ami még mindig reszketett. A markába nyomott egy cetlit, és megkérte, hogy menjen el a közértbe bevásárolni.

Bence szipogva sétált keresztül a kerten, ahol a vizslájuk, István kíváncsian ugrálta körbe. Aztán kilépett az utcára, bezárta maga mögött a kaput, és a vizsla, mint mindig, ugatni kezdett rá.

Útközben minden háznál kutyák csaholtak rá. Bence egyre dühösebb lett. Nem hallotta a saját gondolatait sem. Aztán végre beért a boltba, elvett egy kosarat, és szép csöndben járnai kezdett a sorok között. Egy kicsit meg is nyugodott. Nézte a listát, mire van szükség, és dobálta a citromlevet, a kenyeret meg a többi felírt dolgot a kosárba. Sokáig nem is figyelt fel arra, mi történik körülötte. Aztán észrevette, hogy az üzletvezető őt nézi. Sőt, a legtöbb vásárló is őt figyeli. Két öregasszony a kezét bámulva még sugdolózott is. Erre Bence megint dühös lett. Haragudott mindannyiukra, mert biztos volt benne, hogy a kisírt szeméről és a kötéséről puszognak. Ha Rozi mama látná ezt, odamenne hozzájuk, és megmondaná, hogy sugdolózni nem szép dolog. Főleg ennyire látványosan. Ha Bence csinálna ilyet, Rozi mama kimosná a száját szappannal. Mint amikor kinevette a kántort, aki otthonról indult valamerre, és Bence megemléltette a mamájának, mennyire viccesnek találja a sapkáját. Azt mondta róla, hogy bugyután néz ki. Rozi mama nem szólt egy szót sem hazáig, csak szigorú tekintettel nézett maga elé. Aztán hazatértek, és utasította Bencét, hogy üljön le a konyhában. Ő bement a fürdőszobába, és kihozott egy bontatlan szappant. A papírcsomagolást leszedte, és azt mondta Bencének, hogy most ki kell nyitnia a száját. Bence engedelmeskedett, erre Rozi mama benyomta a szappant, és összeviszta mozgatta. Ha számít neked a lelki békéd, gyermekem, mondta Rozi, akkor most kezdted el ficáncoltatni a nyelvedet, hogy megtisztuljon attól a mocsoktól, amit hazafelé összehordtál. Bence pedig nem is annyira a saját lelkéért, mint a mama igazáért eleget tett a kérésnek, még ha a szappan nagyon keserű is volt. Annyi habos nyálat nyelt, hogy utána egész este rosszul érezte magát. Órákig próbált hányni, de túl üres volt a gyomra, hogy bármi feljöjjön. Végül álomba sírta magát, de másnap már ő is érezte, hogy a lelke megtisztult.

A kettes kasszánál nem volt sor. Egy fiatal, szőke lány volt az eladó. Bence még soha nem látta. A névtábláján az állt: Laura. Bence sokáig meredt a névre, mire észrevette, hogy a lány mo-

solyogva őt nézi. Ekkor Bencének az jutott eszébe, hogy a lány talán azt hiszi, hogy a mellét bámulja. Elvörösödött. Zavarában azt sem tudta, hova nézzen. A lányra semmiképp.

— Négyezer-ötszázharminckettőt szeretnék kérni. Mehet kártyával?

Bence a fekete futószalagot figyelte, és a kérdésre dülledni kezdett a szeme. Résnyire kinyitotta a száját, de nem felelt, csak előkotorta az ötezerest, amit Rozi mama adott, és átnyújtotta. A lány kuncogott, és adta a visszajárót.

— Köszönjük a vásárlást, szép napot!

Bence bólintott, az ajtóig vitte a kosarat, ott átpakolt egy szövetszatyorba, és még mindig lángoló arccal kilépett a boltból.

Jól esett a hűvös szellő. Végre az utcán volt. Már nem gyanúsíthatta Laura, hogy a mellét nézi. Pedig nagyon szép melle volt. Nem volt nagy, és a haja félig eltakarta, de a formája tökéletes volt Bence szerint. Aztán megérezte azt a rossz dolgot a nadrágjában, és tudta, hogy bűnbe esett. Annyira megijedt, hogy pár percre meg is kellett állnia. Ezt hogy fogja elmondani Rozi mamának? Hogyan mondja el, hogy tetszik neki a pénztáros lány melle, és amikor arra gondol, megkeményedik a micso-dája? Nem, ezt... ezt nem tudja elmondani. Megbünteti magát egyedül, majd... kalapáccsal rácsap. Este kilopózik a szobájából, és az udvaron a tuskón majd ráüt egyet. És akkor Rozi mamának nem kell tudnia az esetről. Ettől megnyugodott.

Továbbstájt hazafelé, ahol minden kerítésnél megugatták a kutyák. Ezek a hangos állatok mindig felmérgelik Bencét. Hogy lehet így ugatni? Ilyen élesen és hangosan. Meg egyáltalán miért? Miért kell ezeknek a mérges kutyáknak egyfolytában ugatniuk, amikor valaki elmegy előttük? És miért kell teljes lendülettel nekifutni a kerítésnek? Miért kell nyálfröcsögve ordítani, visítani, ugatni? Miért?

— Miért? Miért?!

A kutya nem hagyta abba az ugatást Bence kiabálására sem.

— Ha? Miért nem hagyod már abba?!

Hátrébb egy öregasszony söprögetett, de Bence ordítózására abbahagyta, és tátott szájjal figyelte a fiút, aki lihegve, kipirulva intett oda.

— Kezi' csókolom!

Közben a kutya még mindig csaholt. Bencének sírni támadt kedve, annyira tehetetlennek érezte magát. Rozi mama persze tudná a megoldást. Azt mondaná... Tényleg, mit mondana Rozi mama? Talán azt, hogy ki kellene mosni szappannal a pofájukat? Igen, valószínűleg ezt mondaná, és már hozná is a bontatlan szappant, bemenne az udvarra, odahívna magához a kutyát, az engedelmesen odaszaladna, leülne mellé, és kinyitná a pofáját. Még a nyelvét is úgy mozgatná, ahogy kell.

Mikor Bence a házukhoz ért, István a kapuhoz futott, és hangosan ugatott, közben fel-felugrált. Bence kinyitotta a kapuajtót, és amint belépett az udvarra, a kutya lenyugodott. Megszagolta a szatyrot, aztán ásított egyet. Mielőtt elsétált volna, még felnézett Bencére. Buta fejfel bámult a fiúra, és a fiú is buta tekintettel nézett vissza rá.

— Ma este meg kell ütnöm a micsodámat — mondta a kutyának, de Istvánt nem érdekelte. A vizsla egyszerűen elment.

Bence aznap este már nem sokat beszélt. Csak imádkozott a mamájával, megköszönte a vacsorát, és jó éjszakát kívánt. A mamája a szoba másik sarkában aludt. Bence onnan tudta, hogy Rozi mama már alszik, hogy olyankor mindig horkolt. Először csak halkán hortyogott, aztán amikor már igazán elaludt, felhangosodott. Bence lassan lehajtotta magáról a takarót, és felült az ágyban. Oldalt leengedte a lábát, bebújt a papucsba, és az ajtóhoz osont. Miután kiért a konyhába, és visszacsukta a szobaajtót, már sokkal könnyebb volt minden, annak ellenére, hogy vaksötétben kellett tapogatóznia.

Kiment az udvarra. Csodaszép csillagos éjszaka volt. Az égen még felhőfodrok sem tekergöztek. Bence tudta, hogy miért nem. Mert titkos alkut kötött az Istennel, hogy bár Rozi mamának nem beszél a délutánról, de azért az ígéretét betartja, és megbünteti magát. Kicsit izgult. Tudta, hogy fájni fog, de örült is, hogy az Úr most csak rá figyel. Hátrasétált a fészterhez egy kalapácsért. Ott már nem félt felkapcsolni a villanyt. A szerszám gyorsan meglelt. Visszament vele az udvarra, levette a nadrágját, és letérdelt a tuskó elé, amin nyáron a tűzifát szokta hasogatni. Mivel a fadarab elég alacsony volt, Bence széles terpeszben térdelt. A micso-dáját a rücskös felületre tette. Nézte egy darabig a sötétben. Azon gondolkodott, tényleg annyira fájni fog-e, de ettől csak egyre idege-sebb lett. Elkezdett félni. Végül úgy döntött, nem húzhatja az időt, mert az ördög már a fülébe suttogott, hogy mégsem kellene megtenni, elvégre nem csinált semmi rosszat. Gondolkodni csak szabad mindenféle dolgokról, attól még nem ért hozzá Laura szép kerek melléhez. És amint eszébe jutott a kasszás lány, egy másodperc alatt megkeményedett a micso-dája. Nem, ezt nem, gondolta a fiú, az ördög megbűvölte! Erősen rámarkolt a kalapács nyelére, összeszorította az állkapcsát, és lesújtott.

A szerszám rögtön kifordult a kezéből. Odalent olyan éles fájdalmat és terjeszkedő zsidbadást érzett, amitől kis híján pánikba esett. Hosszan nyüszített. Elfeküdt a földön, aztán meg-gondolta magát, és a fejét felhúzta a tuskóra, két kezével pedig átölelte. Közben elcsendesedett, és bár nem akart büszke lenni magára, mert az is bűn lett volna, de azért elégedett volt. Rozi mama is az lenne, mert megtette, amit kell.

Talán fél óra is eltelhetett, mire összeszedte magát, és felkelt a földről. Visszament a házba, és hallgatózott egy kicsit a sötétben. Rozi mama hangosan horkolt. Bence nesztelenül visszafeküdt, és ha a fájdalomtól nehezen is, de elaludt.

Reggel vidáman segített Rozi mamának mindenben. Majd kiugrott a bőréből, mert úgy gondolta, ha este az Úr hajlandó volt csak rá figyelni, az azt jelenti, hogy Bencének végre benőtt a feje lágya. Férfívá érett, aki komoly dolgokra hivatott.

Amikor a fürdőszobában megmosta a fogát, eszébe jutottak a kutyák. Azok a piszok kutyák, akik minden ok nélkül ugatnak rá. És azt is tudta, hogy büntetés nem csak neki jár, hanem mindenkinnek, aki vétkezik. És mivel tegnap magát büntette meg, most azokat kell, akik adósak még.

Mosakodáskor a tartóban sok szappanmaradékot talált. Kö-römmel kikaparta a tálka aljáról, és kis golyókat gyúrt belőlük. Aztán megnézte, hogy néz ki a sérülés a lába között. A micso-dája közepén egy hatalmas, sötét folt éktelenkedett. A bőre is felrepedt. Mikor elment vizelni, jött némi vér is, de úgy gondolta, nincs komoly baja. Idővel majd a fájdalom és a zsidbadás is elmúlik, addig pedig majd egy kicsit jobban odafigyel séta közben. Aztán a kezét vette szemügyre, de annak szinte semmi baja nem volt.

Visszahúzta a nadrágját, és a szappangolyókat bepakolta a zsebébe. Még egy bontatlan szappant is elővett, és a másik zsebébe csúsztatta.

Aznap Rozi mama nem kérte meg Bencét, hogy menjen el a városba. Se boltba, se gyógyszerért nem kellett elküldenie a fiút, de Bence türelmesen várt. Este már nyugodtan aludt, és másnapra úgy látta, szépen gyógyulni kezdett a micso-dája is. Rozi mama pedig a reggeli kakaó után megkérte, hogy váltsa ki a gyógyszereit még ebéd előtt.

Bence nem vesztegette az időt, reggeli után el is indult. István ugatásával nem is foglalkozott. Csak rohant, és közben a zsebében kotorászott a szappangolyók után. Mikor megtalálta a legalkalmasabb helyet, hogy megbüntessen egy szemtelen kutyát, előbb szétnézett, aztán az ugató kutya szájába próbálta dobni a golyót. Elsőre nagyon ügyetlenül sikerült etalálnia az állatot. Az orráról pattant le a szappandarabka. Második alkalommal a szemét dobta meg, amitől csak még jobban ugatott az állat. De a harmadik dobás sikeres volt. A szappan éppen a kutya torkába pottyant, erre az állat abbahagyta az ugrálást, és a fejét rázva köhögött, prüszkölt. Még el is hátrált a kerítéstől, sőt, amíg Bence ott volt, már vissza sem ment. Bence ezen annyira felbuzdult, hogy még két háznál dobált szappandarabokat a kutyák szájába.

Ettől kezdve ez volt a kedvenc időtöltése. Ha Rozi mama valahova elküldte Bencét, mindig útba ejtett egy-két házat, ahol kutyákat kellett megbüntetnie, a zsebpénzéből pedig egy csomó szappant vett. Idővel már csak messziről ugatták meg, de Bence már több méter távolságra is egészen pontosan dobott. Legrosszabb esetben a harmadik golyó mindig betalált, de nem ritkán már elsőre be tudta dobni a szappandarabkát a négy-öt méter távolságra ugató kutya pofájába.

Az állatok félni kezdtek Bencétől. Hetekkel később már alig akadt kutya, aki a kerítés közelébe rohant volna, hogy megugassa a fiút. Távolról még néha vonyítottak, morogtak, de lassacskán minden kutya jobbnak látta csöndben maradni Bence közelében.

Már harmadik hónapja tartott a fiú igazságosztó körútja, amikor egy alkalommal annyira belefeledkezett a célzásba, hogy észre sem vette Laurát. A lány kerékpárral fordult be egy mellék-utcáról Bence mögé, ahol aztán meg is állt. Nézte, mire készül a fiú, de nem jött rá. Az öreg puli a kerítéstől távol megállt, onnan nézett farkasszemet a fiúval. Laura letámasztotta a biciklit, és Bencéhez sétált.

— Szia!

Mondta, és közben mosolygott.

Bence megfordult, és úgy nézett a lányra, mint a legalábbis az ördöggel találkozott volna, vagy ami még rosszabb, mintha Rozi mama megint maszturbáláson kapta volna. Felgyorsult a szívverése, és a világot is foltosnak látta. Tudta, hogy valamit mondania kell. Laura türelmesen várt, közben a puli a távolban morgott. Bence a kutyára nézett, aztán a lányra.

— A piszkok úgy ugatnak, mint a fába szorult féreg!

Laura felnevetett. De olyan dallamosan, olyan csengő hangon, hogy a vér, ami eddig a fiú arcát tartotta lángvörösen, most egészen más helyre folyt.

Erre eszébe jutott, hogy mindjárt rossz dolgokra fog gondolni, és akkor megint ki kell majd szöknie este, hogy a kalapáccsal rávágjon a micso-dájára, de legutóbb is annyira fájt, hogy még egyszer nem biztos, hogy rá tudná venni magát.

— Menj innét! — üvöltötte — Nem hallod, menj innét, de rögtön!

Laura elhallgatott. Megszéppentem nézett Bencére. Látszott a lány arcán, hogy nem akart ő semmi rosszat, csak köszönni.

— Ne haragudj.

Mondta Laura, és megsimogatta Bence vállát.

Erre a fiút kirázta a hideg. De olyan kellemesen. Megbizsergett a lány érintésétől, és még több vér folyt oda le.

Bence ellökte magától Laurát, aki két lépést hátrálva meglátta, hogy a fiúnak merevedése van. Eltátott a száját, és elkerekedő szemmel nézett a fiú nadrágjára. Még oda is mutatott, de szólni már képtelen volt.

— Nem! — kiáltotta Bence.

Az udvarban felbátorodott a puli. Először csak vakkantott párat, aztán egyre kitartóbban és hangosabban ugatott.

— Nem, nem, nem, nem!

— Áll a fütyid! — bökte ki végül Laura.

— Nem! Nem mondhatsz ilyet! — bömbölte a fiú. — Ilyet nem szabad mondani!

Miközben ordított, a kezében lévő szappangolyót gömbölygette. Aztán Laura eltátotta a száját, hogy megint mondjon valamit, de Bence nem hagyta. Teljes erőből dobta el a szappangolyót, ami a lány torkába repült.

Laura elképedve kapott a nyakához. Pillanatokkal később már dülledt szemmel ütögette a mellkasát, és mutogatott Bencének, hogy csapjon a hátára, de a fiú csak kiáltozott.

— Nem! Az ilyenek ki kell mosni a száját!

Közben a puli közelebb merészkedett, úgy ugatott. Bence egyelőre nem fordult felé, csak a zsebében kotorászott újabb szappandarab után, de nem talált többet.

Laura térdre zuhant, aztán megpróbálta úgy hanyatt dobni magát, hogy a levegő kilökje a torkán akadt szappant. De akárhogy vergődött, az arca csak még lilább lett, az ereje pedig véstesen fogyott.

Bence képtelen volt abbahagyni a kiáltozást. Érezte ő is, hogy rosszat tett, de úgy gondolta, hogy már nincs visszaút. Végül már nem is tudta, mit üvöltjön, csak próbálta túlordítani a kutyát. Együtt ugattak a haldokló lány mellett.